మసి మరక - మధురాంతకం రాజారాం

ఆంధ్రజ్యోతి వారపత్రిక - నవంబర్, 1975

ఆకాశం నిర్మలంగా ఉంది. వాతావరణం ప్రశాంతంగా ఉంది. ఉదయం తొమ్మిదిగంటల వేళ. ఆ వేళప్పుడు తుఫాను రావచ్చునని ఊహించడం కష్టమే! నిజం. వచ్చింది తుఫానే! ఎలా వచ్చింది? ఓ మనిషి రూపంలో వచ్చింది.

మాసిపోయిన నాలుగుమూళ్ళ పంచె, గోనెపట్టాలా ఉన్న నీలిరంగు అరచొక్కా, పొట్టి వెంట్రుకల గుండ్రటి తల. కోపంతో కందగడ్డలా జేవురించిన ముఖం. అతడి పేరు కోదండం.

సెకండ్ బెల్ మ్రోగి ప్రార్థన జరిగిన తర్వాత పిల్లల హాజరు గుర్తించి పాఠం చెప్పడం కోసం అప్పుడే పుస్తకం చేతికి తీసుకుంటున్నాను. బోను తలుపు తీయగనే పైకి దూకే తోడేలులా వచ్చిపడ్డాడు కోదండం. కాగిన నూనెలో వేగి ఉబ్బుతున్న మినపగారెలా మనిషి మనిషంతా కంపించిపోతున్నాడేమో. మాటలు కూడా తడబడుతున్నాయి. "హేమండీ హెడ్డమేష్టరు షారూ! సెప్పండి. ఊళ్ళో ఉండమంటారా లేకుంటే నెత్తిన బట్టేసుకుని మా బిడ్డపాపల్తో మమ్మల్ని ఊళ్ళోనుంచి వెళ్ళిపొమ్మంటారా? మీ కిష్టం లేకపోతే సెప్పేసెయ్యండి."

ప్రతిరోజూ దినపత్రికలు చూచేవాణ్ణి. దొంగనోట్లు, బ్యాంకు దోపిడీలు, అమ్మాయిల్ని తీసుకెళ్ళి అమ్మెయ్యడాలు. రైలు ప్రమాదాలు, నరబలులు మొదలైన వాటిని గురించి పుష్కలంగా విని ఉన్నాను. కానీ ఇష్టమైన వాళ్ళని ఊళ్ళో ఉండమని, మిగిలినవాళ్ళని వెళ్ళిపొమ్మనే హక్కు టీచర్లకుందని మాత్రం వినలేదు.

"అసలేం జరిగిందో ఉన్నదున్నట్టుగా చెప్పవయ్యా బాబూ?" అన్నాను. నా ఎట్టయెదుట బెంచీలపైన కూర్చున్న కుర్రకుంకలు అత్యంత 'సస్పెన్సు' ఘట్టాన్ని చూస్తూ, ఊపిరి బిగబట్టుకున్న ప్రేక్షకుల్లా, బొమ్మలకు మల్లే తయారైపోయి, కోదండం వైపు రిచ్చపడి పోయి చూస్తున్నారు.

"వద్దొద్దు, ఈ నిప్పుల మీద నీళ్ళు చల్లే మాటలొద్దండీ మేష్టారూ! మా బిడ్డలీమాత్రంగానైనా బ్రతికుండడం మీకిష్టంలేదు. అదే మీ ఉద్దేశం! అవునంతేనని సెప్పండి, నేను నోరు మూసుకుని వెళ్ళిపోతాను."

ఇదేం నవ్వులాటగా తుడిచి పెట్టుకపోయే వ్యవహారంలా కనిపించడంలేదు. ఆదమరిచి కూచుంటే నా గొంతుకకే ఉచ్చులా బిగుసుకుపోయేటట్టుంది. అందుకని వీలయినంతగా అప్రమత్తుడినై పోతూ "చూడు కోదండం! పొరబాటు చేయడమనేది మానవ

సహజం, కానీ జరిగిన పొరబాటేమిటో తెలిస్తే, అందుకు కారకులైన వాళ్ళని మందలించే అవకాశముంటుంది. అలాంటిదికమీదట జరగకుండా చూచే వీలుంటుంది" అన్నాను.

"చెయ్యి విరిగితే అతికిస్తారటయ్యా మీరు!" గద్దించాడు కోదండం.

నిస్సందేహంగా ఇది శల్యవైద్యుల పని. టీచర్ల తరంగాదు.

"ఏది, ఎక్కడ వాడు?" అంటూ ఒక్క విసురుతో బయటికి వెళ్ళిన కోదండం, అక్కడ గోడచాటున ఎక్కడో నక్కి నిల్చున్న ఓ తొమ్మిదేళ్ళ కుర్రాణ్ణి లోపలికి లాక్కొచ్చాడు. చిన్న నిక్కర్ పైన, గుండీల్లేని పొట్టి చొక్కా ఒకటి వేసుకుని, చింపిరితలతో, జిడ్డోడుతున్న ముఖంతో ఉడుబోతు కాయలా కనిపిస్తున్న ఆ కుర్రాడు వాడి తల్లితండ్రుల సంతానంలో చిట్టచివరివాడు. మొదటివాడేమో - ఇదిగో నామీద పిటపిడుగులా విరుచుకుపడిపోతున్న కోదండం!

ఉడుబోతుకాయ కుర్రాడు - వాడిపేరు చక్రి - ఒక చెయ్యి పైకెత్తి పట్టుకున్నాడు. ఆ చేతిలో చక్రాయుధం లేదు. అంతకంటే భయంకరంగా రెండు వ్రేళ్ళూ కలిపి కట్టిన బాండేజీ ఒకటి కానవస్తోంది.

"ఏమిటిది? ఏమైంది?" అన్నాను కంగారుగా.

"ఏముంది? వ్రేళ్ళు సగందాకా తెగిపోయాయంతే! ఇంకా నయం! తలకాయ బొందపడి ఉండాల్సింది, చేతికడ్డంగా పెట్టుకున్నాడేమో, వ్రేళ్ళు మాత్రమే తెగాయి. వద్దుబాబూ ఎందుకొచ్చిన చదువులు. ఊపిరుంటే ఉప్పమ్ముకుంటాం. ఎందుకైనా మంచిదని మీతో ఒక మాట చెప్పిపోదామని వచ్చాను."

గిరుక్కున వెనుదిరిగి ద్వారం దాకా వెళ్ళినవాడు అక్కడ ఆగి మళ్ళీ నా వైపు చూస్తూ అన్నాడు. కోదండం - "అయితే ఒకటి. ఈ రోజు మాకయింది. రేపొద్దున ఇంకొకరికౌతుంది. ఇంతపని జరిగాక ఇక ఊరుకునేదిన్నీలేదు. దీని అంతేమిటో తేల్చుకోకుండా వదిలిపెట్టేదిన్నీ లేదు. ఇప్పటికింతే నేను చెప్పడం."

"అల్టిమేటం జారీ చేసిన మరుక్షణంలో కోదండం అక్కడ లేడు!"

తుఫాను వస్తుంది. వెళుతుంది. కానీ దాని తాలూకు బీభత్సమైన పరిణామం మట్టుకూ అంత తొందరగా మాసిపోయేదికాదు. కోదండం వచ్చి వెళ్ళాడు సరే! ఇక మీదట అతడేం చేయబోతున్నాడన్న ప్రశ్న గురిపెట్టిన బాణంలా నన్ను భయపెడుతోంది. ఉద్యోగరీత్యా ఈ ఊరికి బదిలీ అయినప్పటినుంచీ నేను కోదండాన్ని ఎరుగుదును. ఒకసారి నేను నోరుజారి "ఏమిటోయ్ కోదండం! ఈ మధ్య కనిపించడంలేదే?" అన్నాను.

"ఏమిటండీ మేష్టారూ! అప్పటికీ ఊళ్ళో బ్రతకలేక నేనెక్కడికైనా పారిపోయి ఉంటాననుకున్నారా?" అంటూ కస్సుమన్నాడు కోదండం. నాలుగేళ్ళ క్రితం జనాభా వివరాలు నమోదు చేయడం కోసం ఊళ్ళో ఇల్లిల్లూ తిరగాల్సి వచ్చింది. సమయానికి కోదండం ఇంట్లో ఉన్నాడు. "వ్రాసుకోండి సార్!, చాలు!" అంటూ విసుక్కున్నాడు. అన్నింటికన్నా చిత్రం. ఊళ్ళో ఏ ఇంట్లో శుభకార్యం జరుగుతున్నా వెళ్ళేది లేదని తన కుటుంబానికొక ఆనవాయితీ ఏర్పరిచాడు కోదండం. అక్కడ మంగళవాయిద్యాలు మ్రోగుతున్నంతసేపూ, ఇక్కడ ఈ ఇంట్లో తలుపులు బిడాయించే ఉంటాయి.

అంతవరకూ ద్వారబంధానికటువైపున తచ్చాడుతూ ఉండిపోయిన ప్యూను సిద్ధలింగం, జంకుతూనే లోపలికి వచ్చి "అయ్యగారూ! సారధి మేష్టార్ని పిలవమంటారా?" అన్నాడు.

"వద్దు" అన్నాను. ఆ మాట కాస్త బిగ్గరగా అన్నానేమో సిద్ధలింగం ఉలిక్కిపడ్డాడు. బొట్టూ, కాటుకా పెట్టి పిలిచేదాకా వచ్చి సంజాయిషీ చెప్పుకోవడం తన ప్రతిష్ఠకు భంగకరమనుకుంటున్నాడేమో కుర్రపంతులు. అసలీ 'సారధి' అనే అతను ఉండేలు దెబ్బ తినని పిల్లకాకిలా ఇక్కడికి వచ్చి పడ్డాడు. వయసుకు మించిన హుందాతనం ఒకటి ఈ మనిషిలో! ఇందుకు కారణం బహుశా అతడు

సంపాదించుకున్న డిగ్రీలో ఉండొచ్చునని నా ఊహ. కాలేజీలో లెక్చరరు కావడానికి అవసరమైనంత చదువు చదువుకున్నప్పటికీ ఉద్యోగావకాశాలకు ఏర్పడిన కక్కుర్తిని బట్టి, కన్సొలేషన్ ప్రయిజు బాపతుగా - స్టయిఫండరీ స్కీము క్రింద అతడీ బడికి పోస్టు చేయబడ్డాడు. తానేమిటో, తన పనేమిటో ఎప్పుడూ ఏ ఇతర లోకాల్లోనో సంచరిస్తూ ఉన్నట్టుంటుంది అతడి వాలకం. కానీ ఇతడిలో ఇంతలావు తలబిరుసుతనం ఉంటుందని మాత్రం అనుకోలేదు. ఇప్పుడంతకన్నా కోదండం కోపాన్ని తగ్గించడం ముఖ్యం. అందుకని "నువ్వెళ్ళి కోదండం ఏం చేస్తున్నాడో చూడవోయ్ సిద్ధలింగం! నచ్చజెప్పి ఇక్కడికి తీసుకురావడానికి ప్రయత్నించు" అన్నాను.

తలనొప్పి తగ్గడానికని ఓ కుర్రాణ్ణి పంపి ఇంటి దగ్గరినుంచి కాఫీ తెప్పించుకున్నాను. గ్లాసు ఖాళీచేసేసరికి సిద్ధలింగం తెచ్చిన వర్తమానం నా తలనొప్పిని ద్విగుణీకృతం చేసింది.

"కోదండం కనిపించడం లేదండీ అయ్యగారూ! ఇంట్లో అడిగాను. బడినుంచి వెళ్ళగానే సీతాపురానికి బస్సెక్కాడట! వాళ్ళమ్మ చెప్పింది"

సీతాపురమా? ఏదో స్వంత పనిమీద వెళ్ళి ఉంటాడు లెమ్మనుకున్నాను. కానీఆ సంతృప్తికూడా క్షణంలో సగం సేపు మాత్రమే!

"మరింక మనూరికి పోలీసు స్టేషనుండడం సీతాపురంలోనే గదండీ!"

నా గుండెలు జల్లుమన్నాయి. బడిలో అలజడిని గురించి పోలీసు స్టేషనులో ఫిర్యాదు -

నా బుర్ర గిర్రున తిరిగిపోసాగింది. కాగితంపైన అక్షరాలన్నీ నల్లగా అలుక్కుపోయినట్టున్నాయి. పాఠం చెప్పాలనిపించడంలేదు. కానీ నా కాళ్ళు నన్ను అప్రయత్నంగా కోదండం ఇంటికే తీసుకెళ్ళాయి. వీధి గుమ్మం దాటుకుని, నడవంతా నడిచి, హాల్లోకి అడుగుపెడుతూ, "అమ్మా" అని పిలిచాను. ప్రత్యుత్తరం వినిపించలేదుగాని భాగ్యమ్మ కనిపించింది. కోపిష్టి చిత్రకారుడు కసి తీర్చుకోడం కోసం గీచిన ఆడ బొమ్మలా భాగ్యమ్మ వంటింటి గుమ్మంలో నిలిచి ఉంది.

కొలిమిలో కాలి చల్లబడిన ఇనుములా కాయవాటు శరీరం భాగ్యమ్మది. మొగుడు పోయిన తర్వాత తల దువ్వుకోలేదేమో, తల మాయల మరాఠీ వేషగాడు వేసుకునే టోపాలా తయారైంది. కళ్ళు చింతనిప్పుల్లా మండుతున్నాయి. నిజం చెప్పొద్దు బుద్ధిమాలి ఆకలిగొనివున్న ఆడపులి దగ్గరికి వచ్చేశానేమోనన్న అనుమానంతో ఓ అడుగు వెనక్కే వేశాను.

"ఏమండీ పంతులుగారూ?" ఉరిమినట్టుగా ప్రారంభించింది. భాగ్యమ్మ. "గవర్నమెంటు డబ్బులిస్తోందిగదా అని మీరు ముప్పూటలా మెక్కి కూచుంటే మాకు ఆక్షేపణ లేదు. కండలు బలిసి కొవ్వెక్కి, కళ్ళుకానరాక తల్లక్రిందులుగా నడిచినా మాకు పొయ్యేదేమీ లేదు బాబూ. మాలాంటి నోరులేని వాళ్ళ ఉసురు పోసుకోడం న్యాయమేనా మీకు? రాత్రంతా బిడ్డ కంటిపైన రెప్పవేసి ఉంటే ఒట్టు, ఒళ్ళు కాలిన పెనంలా పెట్లిపోయింది. ఒకటే కలవరింతలు. ఇంటిల్లిపాదికీ శివరాత్రి జాగరమే. ఎందుకండీ మేము ఎవరబ్బ సొత్తుకు వచ్చామండీ? మిమ్మల్ని నిలదీసి అడిగే వాళ్ళెవరూ లేరా? మీ పంతుళ్ళు పసిపిల్లల్ని కొట్టుక తింటున్నారని మీ అన్నయ్య అదెవరికో అర్జీ పెట్టాలన్నాడే బి.డి.వో.నా - డి.ఇ.ఓ.నా, ఎవరే అతను?'

"డి.ఇ.ఓ." తడిక ఆవలినుంచీ సవరించి చెప్పింది కూతురు.

"అవునా? ఆ మహానుభావుడికి మా మొర ఎలా వినిపించదో చూస్తాం. వచ్చే వాళ్ళెవరో రాని, చెప్పేవాళ్ళేం చెప్పుకుంటారో చెప్పుకోని, ఇప్పుడాడంగులతో మీకేం మాటలండీ మాష్టారూ, అమ్మీ తాయారూ, అయ్యగారెళ్ళిపోగానే తలుపేసుకోవే?"

వడిసెల రాయిలా భాగ్యమ్మ పెరట్లోకి వెళ్ళిపోయింది.

బిక్కచచ్చిపోయి నేను జీవచ్ఛవంలా బయటికి వచ్చేశాను.

జడుసుకుంటే జ్వరం వస్తుందంటారు. భాగ్యమ్మతో భేటీ అయి ఇంటికి వెళ్ళిన తర్వాత నాకు నిజంగానే జ్వరం వచ్చినట్టు అనిపించింది. భోజనం చేసి పడుకున్నానేమో, లేవడానికి బుద్ధిపుట్టింది కాదు. బడికి వెళ్ళకుండా మంచంపైన పడివుండిపోయాను.

ఖాయం. ఎంక్వయిరీలు, ఛార్జిషీటు, ఎక్స్‌ప్లనేషన్లు, సస్పెన్షన్లూ లేదా ఊస్టింగులు ఇలాంటి తతంగమంతా ఆ పైన తప్పనిసరి! తెలిసో, తెలియకో సారథి ఊబిలో కాలుపెట్టేశాడు. గొంతుకబంటి దాకా కూరుకుపోయాడు. చూస్తూ ఊరుకుంటే బుడుంగున అందులో మునిగిపోతాడు. అబ్బే. అలా జరగడానికి వీల్లేదు. ఎలాగైనా అతడికొక అవకాశం ఇచ్చి చూడడమే సబబు.

ఈనిర్ణయానికి రావడానికి కూడా నా స్వార్థమే కారణమని తెలిస్తే ఎవరైనా విస్తుపోతారు. ఆపదలో నేను గనుక ఇంకొకరిని ఆదుకుంటే – నాకాపద వచ్చినప్పుడు ఇంకొకళ్ళు (వీరిలో దేవుడు కూడా ఉన్నాడు) నన్ను ఆదుకుంటారన్నది నా నిశ్చితాభిప్రాయం.

చేసిన పనికి బెంబేలు పడిపోతూ సారథి తన గదిలో ఖిన్నుడై కూర్చుని ఉంటాడని నేనాశించాను. అలాంటిదేమీ లేకపోయేసరికినాకు కొంత ఆశ్చర్యమో, ఆశాభంగమే కలగక తప్పింది కాదు. బ్రహ్మచారి కొంపగదా, నానా కంగాళీగా ఉంటుందనుకుంటే, ఆ ఇల్లెంతో నీటుగా ఉంది. చెత్తలేదు. మురికి లేదు. బూజు లేదు. లేనివి లేకపోగా ఉండవలసినవన్నీ ఎక్కడివక్కడ పదిలంగా ఉన్నాయి. అలమరా నిండా పుస్తకాలు, ఓ మూలగా ఆయిల్ స్టవ్వు, చెక్కబీరువాలో వంటచేసుకోడానికి కావలసిన పాత్రలు, వస్తువులు. హాలుకు మధ్యగా గోడవార ఓ టేబిలు, కుర్చీ. చదువుకోడానికి వీలుగా టేబులు పైకి వ్రేలాడుతున్న దీపం. బుద్ధిగా కుర్చీలో కూర్చుని తానేదో పుస్తకమే చదువుకుంటున్నాడు.

"రండి మేష్టరుగారూ! మీరా నేనింకా ఎవరో అనుకున్నాను రండి. కూచోండి" అంటూ లేచి, కుర్చీని నాకిచ్చేస్తూ, తాను వెళ్ళి ఎదురుగా ట్రంకు పెట్టెపైన కూర్చున్నాడు.

అంతలోనే ఏదో జ్ఞప్తికి వచ్చినట్టు –

"రాకరాక నా విడిదికొచ్చేశారు. పాలు కొంచెం మిగిలి ఉంది. కాఫీ చేసి ఇమ్మంటారా?" అన్నాడు.

రోము నగరం కాలిపోతుంటే ఫిడేలు వాయిస్తూకూర్చున్న నీరోలా సారథి చెక్కుచెదరకుండా ఉండడం చూడ్డానికి విచిత్రంగానే ఉంది. ఇతడు గుండెలు తీసిన బంటా? లేక వట్టి అమాయకుడా!

"పోనీ, పాలే తీసుకోండి" అంటూ పైకి లేవబోయాడు సారథి.

నాకొకవైపున ఒళ్ళు మండిపోతూ ఉంది. "వద్దులేవోయ్ సారథీ! నువ్వు కూచో, నాకిప్పుడు నీ సత్కారాలేమీ అవసరం లేదు. సూటిగా నేను చెప్పవలసిందేదో చెప్పనివ్వు. ముందుగా నువ్వొకలీవు అప్లికేషన్ వ్రాసి నా చేతికివ్వు. అయిదురోజులకు పెడితే అటూ ఇటూ శని, ఆదివారాలు కలసి నువ్వు ఏడెనిమిది రోజులదాకా సెలవు 'అవైల్' చేసుకోవచ్చు."

"సెలవా! నాకా! అబ్బే, అనవసరంగా సెలవు పెట్టడమెందుకండీ?"

ముసుగులో గుద్దులాటకు పూర్తిగా స్వస్తి చెప్పి – "ఎందుకంటే, తెల్లవారేప్పటికి ఇక్కడుండడం నీకు శ్రేయస్కరం కాదు గనుక!" అంటూ తేల్చి చెప్పేశాను.

"ఎందుకండీ మేష్టరుగారూ! మీరెందుకలా అనుకుంటున్నారు?" విస్తుపోతూ ప్రశ్నిస్తున్నాడు సారథి.

"అబ్బాయి సారథీ! మనమెక్కడున్నామన్న విషయం నీకైతే తెలియకపోవచ్చు. ఇది ప్రపంచం. ఇక్కడ నువ్వు చేసేపని ఇతరులచేత గమనించబడడం లేదని, అందరి మంచి చెడ్డలు ఎప్పటికప్పుడు బేరీజు వేయబడవనీ, అందుకు ప్రతిఫలం వడ్డీ వారడితో సహా గిట్టుబాటు కాదని నువ్వనుకున్నట్టయితే అది శుద్ధపొరబాటు. నిన్ననో, మొన్ననో నువ్వొక కుర్రాణ్ణి వ్రేళ్ళు తెగిపోయేటట్టుగా కొట్టావు. దానిపైన పోలీసులకు రిపోర్టు వెళ్ళింది. రేపో మాపో విద్యాశాఖ వాళ్ళకు పిటీషన్ అందుతుంది. ఇదేం అల్లాటప్పా వ్యవహారం కాదు. నేను నీకు శ్రేయోభిలాషిని గనుక ముందుగానే హెచ్చరిస్తున్నాను."

ఈ చోక్రా కుర్రాడు సారథి నా అమాయకత్వాన్ని చూసి జాలిపడుతున్నట్టుగా, సడిచేయని చిరునవ్వు దొంతరల్ని వెదజల్లుతున్నాడు.

దయ్యంతో ముఖాముఖిగా ఇంటర్వ్యూ జరుపుతున్నట్టుగా దిగాలుపడిపోయి నేను చేష్టలు మాని విగ్రహంలా కూర్చుండిపోయాను.

అందాకా గోడకు చేరగిలబడి ఉన్నవాడు సర్దుకుని నిటారుగా కూచుంటూ అడిగాడు సారధి - "మేష్టారుగారూ నేను కొట్టలేదని చెబితే మీరు నమ్మలేరేమో!"

"దాఖలా కనిపిస్తున్నప్పుడు ఏం చెయ్యమంటావయ్యా నన్ను?" నిందించడం మాత్రమే నా వంతయింది.

"దెబ్బను గురించి తరువాత చెబుతాను, మొదట భాగ్యమ్మను గురించి కొంచెం చెప్పాలి"

తాతకు దగ్గులు నేర్పించాలని చూస్తున్నందుకు నాకు పట్టరానంత కోపం వచ్చింది. భాగ్యమ్మను గురించి నువ్వు నాకు చెప్పడమేమిటోయ్ సారధి. తల్లి పుట్టినిల్లు మేనమామకు తెలియకపోతే గదా!

"భాగ్యమ్మకొక భర్త ఉండేవాడు. భాగ్యమ్మను పెళ్ళాడడం అతడు చేసిన నేరం. గంపెడు పిల్లల్ని కనడం భాగ్యమ్మ చేసిన నేరం. ఎలాగైనా లోకంలో బ్రతికిపోవాలన్నది ఆ పిల్లలు చేస్తున్న నేరం. పెద్దబ్బాయి కోదండమున్నాడే, వాడు ప్రతిరోజూ టౌనుకు వెళ్ళి విస్తర్లు అమ్ముకొస్తేగానీ ఆ ఇంటిలో పూటగడవదు. రెండో బిడ్డ తాయారు. ఆ అమ్మాయికి పెళ్ళయివుంటే ఈపాటికి నలుగురు బిడ్డలం తల్లై ఉండేది. ఇలా చెప్పుకుపోతే చాలా పెద్దలిస్టే ఉంది. "

"అంతేనా, ఇంకా ఏమైనా ఉందా నువ్వు భాగ్యమ్మను గురించి చెప్పగలిగింది?"

"అరటి పండు ఒలిచి చేతిలో పెట్టేసినట్టు మీరింత స్పష్టంగా చెప్పేశాక నాకింక ఏం మిగిలి ఉంటుందండీ మేష్టరుగారూ! లేదంటే ఆ ఇంటితో నాకున్న కొద్దిపాటి అనుబంధాన్ని గురించి చెప్పుకోవాళి. ఈ ఊరికి వచ్చిన కొత్తలో నేను భాగ్యమ్మ ఇంట్లో వీధివైపు గదిలో ఉండేవాణ్ణి. ఆరునెలలు గడవక ముందే నేను వేరే చోటు వెదుక్కోవలసి వచ్చింది. అద్దె విషయంలో పేచీ వచ్చిమాత్రం కాదు. పదో పదిహేనో పాతికో నికరంగా ఇంతే మొత్తమనీ నిర్ణయం ఉంటుంది గనుక, జీతం రాగానే చెల్లించుకోవచ్చు. అలా కాకుండా రెండుగా, మూడుగా, అయిదుగా, పదిగా నెల పొడుగునా ఇచ్చుకోవాలంటే ఎవరికైనా ఇబ్బందే! అందులోనూ స్వల్ప జీతగాణ్ణిగదా. అది నా తాహతుకు మించిన వ్యవహారమైపోయింది. నేనక్కడినుంచి వచ్చేశాక, ఆ గదిలో చేరే వాళ్ళు ఎవరూ లేకపోవడాన భాగ్యమ్మకు రావలసిన అద్దె డబ్బులు రాకుండా పోయాయి. తిరిగి ఇచ్చుకోవలసిన అవసరం లేకుండా అప్పులు దొరికే అవకాశాలు కూడా లేకుండాపోయాయి. అందుకని భాగ్యమ్మకు నాపైన కోపం ఉండడం తప్పుకాదని నేను చెప్పను."

"ఈ శిక్షను మనసులో పెట్టుకుని ఇలా చేసిందని నీ వాదన. పోనీ, అలాగేననుకుందాం. నీ మట్టుకు నువ్వు చేసిన పనేమిటి? వ్రేళ్ళు తెగిపోయి ఉండాల్సిన ఆ దెబ్బను గురించి సంజాయిషీ ఇచ్చుకుంటావయ్యా నువ్వు?" వీలయినంత కర్కశంగానే ప్రశ్నించి, అతడిపైకి రూక్షవీక్షణాలు గుప్పిస్తూ కూర్చున్నాను.

"చూడండి మేష్టరుగారూ ఒక్కొక్కప్పుడు కల్పనకంటే వాస్తవమే చిత్రంగా ఉంటుందనుకోవటం బహుశా ఇలాంటి విషయాలను గురించే కావచ్చు. ఆ కుర్రాడు అదే చెక్రిగాడు జానెడు పొడుగు షరాయిపైన పొట్టంతా కనపడే పొట్టి షర్టు తొడుక్కుని మామూలుగా రెండో గంట కొట్టిన తర్వాత బడికొస్తాడు. ఒరే చక్రిగా, రా, నా ప్రక్కన కూచో అని పలకరించే సహ విధ్యార్ధి ఉండడు. మనిషికీ, మనిషికీ తేడా ఉండగూడదనీ, విచక్షణ చూపడం నేరమనీ మానవుడు గ్రహించి చాలాకాలమైంది. కానీ ఏ కారణం వల్లనో తెల్లటి బట్టపైన దట్టమైన మసి మరకలా క్లాసులో చక్రిగాడొక్కడు మాత్రం ప్రత్యేకంగా కనిపిస్తాడు. పదిమంది పిల్లలు కలిసి జట్టుగా ఆడుకుంటూ ఉంటే దూరంగా నిలబడి బిక్కుబిక్కుమంటూ చూడ్డమే వాడు చేయగలిగింది. కాదని దగ్గరికి వెళితే కసిరి కొడతారు. ఒక కుర్రాడు ఏదో తాయిలం తింటుంటాడు. ఇంకొకడు బొమ్మల పుస్తకం చూస్తుంటాడు. మరొకడు గాలిపటం ఎగుర వేస్తుంటాడు. ఏ ఆనందంలోనూ తనకు వాటాలేదని తెలిసేసైకి వాడికి ఏడుపొస్తుంది. కోపమొస్తుంది. కోపాన్ని వెలిబుచ్చే ఉపాయం లేకపోతే, ఏడిస్తే

ఓదార్చేవాళ్ళు లేకపోతే వాడి భావావేశాలన్ని ఏమౌతాయి! వాడిపైకి తిరగబడతాయి. ఆ ఉక్రోషంలో వాడు తన పొడుగాటి గోళ్ళతో తన శరీరాన్నే గిచ్చుకుంటాడు, తన ముఖాన్నే రక్కుకుంటాడు.''

శారీరకంగానే కాదు, మానసికంగా కూడా చైతన్యం లుప్తమైపోయిన ఆ స్థితిలో నేను సారథి వైపు తెల్లబోయి చూస్తూ ఉండిపోయాను.

ఒక నిమిషం తర్వాత అతడు పూర్తిచేశాడు.

''చుట్టూరా ఎంతటి నిస్సహాయ పరిస్థితులు క్రమ్ముకుని ఉన్నా వాడికీ వయసు పెరుగుతోంది కదా! పెరిగే వయసుతో బాటుగా వాడు విధించుకునే హింసలో సైతం మోతాదు హెచ్చుతూ ఉండొచ్చునని నా అనుమానం.''

ఊరంతా నిద్రపోయిన ఆ నిశిరాతిరి వేళ మా ఇద్దరి మధ్య చాలా సేపటి నాకు మౌనమే నెలకొని ఉండిపోయింది.

●●●

యధాతథంగా నేను సారథి మాటల్ని నమ్మేశానని చెప్పడానికి వీల్లేదు. కానీ ఎన్ని రోజులు గడిచినా పోలీసులకు రిపోర్టు అందినట్టుగానీ, డి.ఇ.ఓ గారికి పిటీషన్ చేరినట్టుగానీ తెలియకపోవడంతో అతడి వాదంలో నిజం లేకపోలేదనిపించింది. ఇంతలో గాయం మానిపోయి, చక్రిగాడు కూడా బడికి రావడం ప్రారంభించాడు. చేజారిపోయిన క్లూ మళ్ళీ దొరికినట్టై వాణ్ణి నా గదిలోకి పిలిపించాను. బెదురుతూ బెదురుతూ వచ్చాడు. బెత్తం చేతికి తీసుకుని జడిపించే సరికి నిజం బయటపెట్టేశాడు.

మునసబుగారు హైదరాబాదుకు వెళ్ళి, తిరిగివస్తూ ఆరుపేనాలున్న ప్లాస్టిక్కు పెట్టెను తెచ్చారు. అందులో ఒకటి తనకిమ్మన్నాడు చక్రిగాడు 'పోరా, పో' అన్నాడు మునసబుగారి అబ్బాయి. 'నువ్వేం చెబితే అదిచేస్తా'నన్నాడు చక్రిగాడు. 'అయితే చేతిని బండపైన పెట్టి పలకతో బలంగా మోదుకో'మన్నాడు మునసబుగారబ్బాయి.

కొత్త పేనా దొరుకుతుందేమోనన్న అడియాసతో అంతపనీ చేశాడు చక్రిగాడు. తత్ఫలితమే ఈ గాయం!

సందర్భానికి అతికిపోయినట్టుంది గదా అని ఆ అబద్ధం ద్వారా సారథిని కొంచెం బ్లాక్ మెయిల్ చేసే ప్రయత్నం మాత్రం జరిగింది. అంతకుమించి భాగ్యమ్మకైనా తన కొడుకుపైన నమ్మకం ఉన్నట్టులేదు.

''నేను కొట్టుకున్నానని చెబితే మా అమ్మకొడుతుంది సార్! అందుకని... అందుకని'' మళ్ళీ నేనుకూడా కొడతానేమోనని భోరున ఏడవసాగాడు చక్రిగాడు.

●●●

Click here to share your comments on this story.